Ο θάνατος του Θάνου Μικρούτσικου έκλεισε ένα καρέ απωλειών, κάτι σαν την αυλαία μιας εποχής.

Την αρχή έκανε η Μαρία Δημητριάδη στα 58 της, τον Γενάρη του ’09. Ακολούθησε τον Απρίλιο του ’12 ο Δημήτρης Μητροπάνος στα 64. Τον Δεκέμβριο της ίδιας χρονιάς ήταν η σειρά του 63χρονου Βαγγέλη Λιάρου, πιο γνωστός ως Άλκης Αλκαίος. Επτά Δεκέμβρηδες αργότερα ο Μικρούτσικος που έφτασε τα 72, έβαζε την τελευταία ακίδα του καρέ.

Οι τέσσερις αυτοί καλλιτέχνες, δυο ερμηνευτές, ένας συνθέτης και ένας ποιητής ενώθηκαν με ένα μεταπολιτευτικό νήμα, δημιουργώντας κάτι ανάμεσα σε πολιτική Τέχνη και μια ποιητική, επαναστατική ανάγνωση της Ιστορίας.

Ο θάνατος τους απλώνει ένα σάβανο πάνω σε μια θάλασσα από επιθυμίες που, προ πολλού, είχαν ηττηθεί. Το έγραψε ο Θεσπρωτός στιχουργός με δέκα λέξεις, το τραγούδησε ο Τρικαλινός με τη δωρική φωνή του:
«Πώς η ανάγκη γίνεται ιστορία πώς η ιστορία γίνεται σιωπή».

Η ζύμωση, είχε ξεκινήσει καμιά εικοσαριά χρόνια νωρίτερα με τις ελπίδες στο ζενίθ όταν η κοπέλα με τους πλούσιους βοστρύχους συνόδευε με το βελούδο της, το πιάνο του μουσουργού, σχεδόν Α καπέλα:
«Η πιο όμορφη θάλασσα είναι αυτή που δεν έχουμε ακόμα ταξιδέψει».

Για το τι συνέβη και χάθηκε ο δρόμος, έσβησαν οι ελπίδες, και δεν ταξιδέψαμε στην πιο

όμορφη θάλασσα, ο καθένας έχει απαντήσεις. Τουλάχιστον αυτοί που θέτουν το ερώτημα.

Για τους υπόλοιπους, που εκείνοι οι στίχοι, τα ρεφρέν και οι νότες, ήταν ενοχλητικά, απειλητικά, ή αδιάφορα, δεν χρειαζόταν να κάνουν κολακευτικές δημοσιεύσεις και αναρτήσεις για τον μουσουργό. Η υποκρισία είναι ένα μέγεθος που συνήθως ενοχλεί περισσότερο από την αντίδραση.